

N:o 9.

Af Herr Ch. Dickson: Angående ändring af 8 § i gällande Bevillningsstadga.

Den 8 § uti den nu gällande Bevillningsförordningen innehåller bestämmelse om det bevillningsfria afdrag från inkomst af kapital och arbete, som får åtnjutas af alla, hvilkas sammanlagda inkomst af kapital och arbete icke öfverstiger 1,800 kronor, och beräknas detta afdrag till 300 kronor. En person, hvars inkomst uppskattas till 1,800 kronor, erlägger således blott bevillning för 1,500 kronor, eller, med beräkning af en procents bevillning, 15 kronor, hvaremot en person, hvars inkomst blott med några få kronor öfverstiger denna summa, icke åtnjuter något afdrag. Härigenom uppstår ett missförhållande, att icke säga en orättvisa, emot många, som i lika hög grad kunna göra anspråk på lindring i de direkta skattebidrag de måste erlägga. Detta nu påpekade missförhållande är väl icke så känbart, då det blott berör sjelfva bevillningen, men då man betänker att kommunalskatten beräknas efter den bevillning hvar och en erlägger, och att denna skatt ofta nog kan uppgå till tre eller fyra gånger så högt belopp som bevillningen, ja stundom äfven derutöfver, så framträder detta missförhållande så mycket bjertare, då det gäller erläggandet af kommunalskatten. Såsom ett upplysande exempel härå kan anföras, att, med antagande af en kommunalskatt fyra gånger så stor som bevillningen, en person med en till 1,800 kronor uppskattad inkomst, erlägger i bevillning till staten 15 kronor och i skatt till kommunen 60 kronor, tillsammans i direkt skatt 75 kronor eller $4\frac{1}{6}$ procent af sin inkomst, hvaremot en person med en till 1,850 kronor uppskattad inkomst erlägger i bevillning kronor 18,50, i kommunalskatt kronor 74, tillsammans kronor 92,50 eller 5 procent af inkomsten. Som en oegentlighet måste det anses att denne senare skall för de 50 kronor, hvarmed hans

inkomst öfverstiger den förres, betala 17 kronor 50 öre mer i direkt skatt än denne. Det enklaste och på samma gång rättvisaste sättet att undanrödja detta missförhållande och derjemte bereda en högst behöflig lindring i mindre bemedlade personers direkta beskattning vore att besluta, att det *bevillningsafdrag*, eller så kallade *existensminimum*, som *anlingen nu finnes stadgad eller som Riksdagen, vid fastställandet af ny Bevillningsförordning, skall kunna komma att antaga, skall gälla för all inkomst af kapital och arbete, utan hänsyn till inkomstens större eller mindre belopp.*

Man kan måhända, och äfven med skäl, häremot anmärka, att förmögnare personer med stor årlig inkomst icke behöfva denna lindring, men vill jag härvid blott erinra, att den eftergift af 3 kronor, som en person med en årsinkomst af t. ex. 20,000 kronor skulle erhålla, i mångdubbel mån kommer att återgäldas uti en så mycket högre kommunalskatt. Det är nemligen klart, att, om den af mig förordade åtgärden blir beslutad, inom hvarje kommun den totala bevillningssumman, som skall ligga till grund för fördelningen af kommunalskatten, kommer att blifva i större eller mindre grad minskad, och att således kommunalskatten blir några öre mera för hvarje bevillningskrona. För hvarje öre som kommunaluttaxeringen härigenom ökas, måste den till en årsinkomst af 20,000 kronor uppskattade personen bidraga med en ökad kommunalskatt af 2 kronor. En verksam lindring uti den direkta beskattningen skulle beredas för de lägst beskattade, och skulle denna lindring, i långsamt aftagande mån, komma alla inkomster under 6—7,000 kronor till del, hvarefter en ökning i beskattningen, allt i småningom stigande progression, skulle drabba de högre inkomsterna.

En annan invändning som skulle kunna göras mot denna af mig föreslagna åtgärd vore den, att en betydande minskning i den af bevillningen beräknade statsinkomst skulle blifva en följd, men jag tror att denna fruktan skall befinnas ogrundad.

Enligt det af den förberedande Skattejemkningskomitén den 20 Oktober 1876 afgifna betänkande upplyses, att antalet af de för år 1874 för inkomst af kapital och arbete uppskattade personer uppgick till 207,769. Utaf dessa voro icke mindre än 174,756 i åtnjutande af afdrag på bevillningen, hvaremot blott 33,013 personer, såsom taxerade till högre årlig inkomst än 1,800 kronor, icke voro i åtnjutande af denna förmån. Förlusten för statsverket skulle således, enligt denna beräkning, blott bli 99,039 kronor, en alltför obetydlig summa för att utgöra något hinder för genomförande af en reform, som måste anses som rättvis och till principen riktig.

Såsom ett exempel på att ett beskattningsfritt afdrag, lika gällande för alla inkomster, annorstädes finnes antaget, torde jag få anföra Nordamerikanska fristaterna, der ett beskattningsfritt afdrag, eller så kalladt existens-

minimum är stadgadt och tillämpas för alla, utan hänsyn till inkomstens storlek.

På grund häraf får jag hemställa,

att Riksdagen må besluta, att det skattefria afdrag, som nu enligt Bevillningsförordningen är stadgadt, eller som af Riksdagen kan blifva stadgadt, skall gälla för all inkomst af kapital och arbete, utan hänsyn till inkomstens större eller mindre belopp.

Stockholm den 25 Januari 1882.

Charles Dickson,
Riksdagsman för Göteborgs stad.

N:o 10.

Af Herr Anders Bengtsson: Med förslag till förändrad lydelse af 21 § i Kongl. Förordningen om landsting den 21 Mars 1862.

Uti Kongl. Maj:ts nådiga förordning om landsting af den 21 Mars 1862 är i 21 § föreskrifvet följande:

»Inträffar för landstingsman sådant hinder, att han ej kan vid landstinget sig inställa, åligger det honom att derom ofördröjligen underrätta den efter röstetalet närmast i ordningen varande suppleanten inom valdistriktet; och skall denne vara skyldig att utan annan kallelse sig infinna. Landstingsman åligger att, så fort ske kan, till landstingets sekreterare insända